

[Erling Dinesen.]

indbygget prævention, men så sandelig også en indbygget risiko, og det er baggrunden for, at jeg sagde, at vort forslag om udvidede varsler tror jeg vil være mere hensigtsmæssigt i situationen. Men som sagt: jeg er parat til at drøfte det.

Så mente hr. Simonsen, at jeg havde refereret ham forkert. Det har jeg ikke gjort. Det må være hr. Simonsen, der ikke har hørt tilstrækkelig opmærksomt efter. Det, jeg sagde, var, at hr. Simonsen i en artikel havde skrevet, at de konservative går ind for afskedigelsesløn efter anciennitet. Det var ikke som i arbejdsministerens forslag 1, 2 eller 3 måneders løn. Nej, det, hr. Simonsen lovede funktionærerne, var 12 måneders afskedigelsesløn, altså et helt års løn til de ældre funktionærer. Sådant står der i Vor Tid. Jeg ved ikke, om det er en trykfejl, men i alle tilfælde var det det, jeg sagde, og derfor er det ikke opfattet forkert af mig, men af hr. Simonsen.

Han sagde videre, at socialdemokratiet ikke interesserede sig for § 10, som vedrører forhandlingsretsspørgsmål, det var ikke med i vort forslag. Nej, det er det ikke, og det er da også rigtigt, at vi ikke interesserer os synderligt for det. Men hvis hr. Simonsen eller regeringspartierne og regeringen interesserer sig for det, havde man formentlig taget noget med i forslaget om det. Det har man ikke gjort.

Jeg mener, at de bestemmelser om forhandlingsret, som findes, vist er fuldt tilstrækkelige for virkelige organisationer. Vil man virkelig have forhandlingsret, må man skaffe sig forhandlingsret, og det er kun stærke funktionærorganisationer i stand til at gøre. Jeg kan føje til i relation til det, jeg sagde før til hr. Simonsen, at det er hr. Erik Hansen (Ålborg amt), der har foreslået, at det højeste varsel skulle gå op til de 12 måneder.

Videre siger hr. Simonsen, at socialdemokratiet har været tilbageholdende med hensyn til at fremsætte funktionærlovsforslag. Ja, man skal jo høre meget! Må jeg ikke lige gøre opmærksom på, at i sommeren 1963 sendte jeg som formand for H. og K. en 12-14 forslag frem til den daværende arbejdsminister. Formentlig for mine synders skyld blev jeg selv arbejdsminister i august måned, og noget af det første, jeg fik præsentere-

ret, var dette forslag fra H. og K. Samtlige ønsker fra denne organisation, som i særlig grad har fingeren på pulsen, blev fremsat som regeringens forslag og gennemført uændret her i folketinget i 1964 ved den seneste revision af funktionærloven.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) nævnte, hvad man havde peget på, herunder som noget meget vigtigt deltidsbeskæftigelse. Til orientering for hr. Erik Hansen (Ålborg amt): det var et af de forslag, som blev gennemført allerede i 1964, da også deltidsbeskæftigede blev omfattet af funktionærloven.

Så harcelerede hr. Erik Hansen (Ålborg amt) lidt over, at jeg i min artikel i Fællesrådet havde skrevet: „Hvad mener organisationerne?“ Jeg mener virkelig, hvad jeg skrev, når jeg skrev det på den måde. Eftersom vi har funktionærorganisationer, som til daglig har til opgave at beskæftige sig med funktionærernes økonomiske, faglige og sociale interesser, som må føre et hav af voldgiftssager og retssager for at beskytte deres medlemmer, og som først og fremmest ved, hvor skoen trykker, er det naturligt at konsultere disse organisationer. Det var det, jeg pegede på, og det er det, jeg har gjort forud for fremsættelse af socialdemokratiets forslag.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) sagde videre, at dette med bevisbyrden ved usaglige opsigelser vist var lidt uovervejet, og det burde jeg nærmere belyse. Det kan jeg gøre ganske kort, nemlig ved at citere hr. Erik Hansen (Ålborg amt)s egne udtalelser herom. Han har i en artikel i Fællesrådet om bevisbyrden ved usaglig opsigelse skrevet:

„Det er en kendt sag, at netop virkningen af § 2 a har været en skuffelse. Denne paragraf bør ændres, så afskedigelserne kan indankes for et afskedigelsesnævn, hvis afgørelse igen kan indankes for domstolene. Bevisbyrden for afskedigelses-saglighed må pålægges arbejdsgiveren, så en diskriminering af bl. a. ældre funktionærer ikke vil være mulig. Det er samtidig også yderst nødvendigt at få sat en stopper for de såkaldte „impulsafskedigelser“, der er yderst uheldige. Som eksempel kan anføres: Hvis en ansat får besked om øjeblikkelig fratrædelse med lønkom-pensation svarende til opsigelsesvarslet.“ Det er bl. a. en del af den motivering, vi